

Jiří Holub - KOĽKO VÁŽI MATILDA

Privolal som výťah a hľadal som šnúрку s kľúčmi od nášho bytu. Úplne som zabudol na Matildu aj na tú štvorku, čo mi dala učka na teláku, lebo som sa síce vyšplhal, ale nezošplhal som sa až dole, pretože som sa bál. Držal som sa tyče a učka na mňa hulákala, aby som zliezol, až nakoniec musela volať školníka a ten ma zoštuchol zmetákom.

Vystúpil som z výťahu. Mamina už bola doma. – No kde si, prosím ťa, – povedala mi. – Ten obed máš už úplne studený! – Dal som jej pusu a ukázal som jej tú štvorku v žiakuli a povedal jej, že za to nemôžem, že to bolo fakt vysoko a že som sa fakt bál. Hlavne toho školníka s tým zmetákom. Mamina sa snažila tváriť vážne, ale mykalo jej kútikom úst. – Zabudneme na to, – povedala mi. – Nejakú si to opravíš a ockovi to ani nemusíme hovoriť! Hrozne sa mi uľavilo a hneď som jej dal ešte jednu pusu. Moja mama je totiž úplne najvýbornejší človek na svete. Ona ma má fakt rada, ako keby som bol naozaj jej, a to ja nie som, pretože bocian ma priniesol úplne inej mame, ale tá ma asi nechcela. Tak si ma zobrala táto mama a teraz som náš. Už tri roky. Mám aj segru, ale tá je staršia a chorá. Má nejakú pupertu a prejavuje sa to tak, že buď narieka, alebo sa zasa stále smeje a nemôže sa rozhodnúť, čo si oblečie. Vždy, keď ju to chytí, treskne dverami a hučí. Táto rodina je totiž celá trochu šibnutá, viete? Keď niekedy nemôžem spať, vlezem k mamičke a ockovi do postele a pýtam sa, prečo si vzali z decáku práve mňa. Ocko si vždy vymyslí nejaký ten príbeh, ako napríklad že im ku mne ponúkli ešte nejakú prémie alebo že iné deti tam boli fakt hlúpe, iba ja som bol už na pohľad iný. Také tie rečičky, ale ja z nich mám vždy veľkú radosť. To sa potom nafúknem ako žaba a som hrozne pyšný.

Zjedol som teda to ohriate jedlo, španielsky vtáčik s knedľou, a potom som si šiel robiť úlohu. Bola z matiky a tú ja fakt neviem. Počítam veľmi pomaly, ale ocko mi pomáha, a tak mi to už ide trochu lepšie. Opakoval som si malú násobilku, trápil som sa s ňou, keď mi do hlavy prišla zasa tá myšlienka na Matildu Tučnú. Úplne mi upchala mozgové závitky. Poznáte to, keď vám niečo vlezie do hlavy a vy si hovoríte, že musíte myslieť na niečo iné, ale nejde to? Tak to sa mi práve stalo. O chvíľu prišla mama a sadla si ku mne. – Tak čo, už to máš? – spýtala sa.

– Mami, ako sa dá odvážiť niečo strašne tučné? Mama sa na mňa pozrela a zasa jej pomykalo kútikom. Trochu ma to našťvalo, pretože toto bola fakt dôležitá otázka. – Myslíš napríklad niečo – ako slon? – spýtala sa a ja som prikývol, pretože tak som to vlastne myslel. Rozprávala mi, že keby sme bývali napríklad v Afrike, vykopali by sme veľkú jamu a slona do nej chytili a potom ho ťahali von a podľa toho, koľko ľudí by ho ťahalo, toľko by vážil. Veľmi som tomu nerozumel, tak mi to nakreslila, napríklad, keby toho slona z jamy vytiahlo desať ľudí, tak by si Afričania povedali, aha, ten slon bol ťažký ako desať ľudí. To sa mi veľmi páčilo, ale takto to s Matildou asi nepôjde.